

גיליון מס' 1754 * י"ד באב תשס"א * 3 באוגוסט 2001

ריקמה אנושית אחת חיה / בביצוע חוה אלברשטיין

כשאמות, משהו ממני, משהו ממני.
ימות איתך, ימות איתך.
כשתמות, משהו ממך בי, משהו ממך בי.
ימות איתך, ימות איתך.

כי כלנו, כן, כלנו
כלנו ריקמה אנושית אחת חיה.
ואם אחד מאיתנו, הולך מעימנו,
משהו מת בנו, ומשהו נשאר איתך.

אם נדע איך להרגיע,
איך להרגיע את האיבה, אם רק נדע.
אם נדע להשקיט את צערנו, על אף עלבוננו,
לומר סליחה (אם נדע להשקיט) לומר סליחה.

כי כלנו, כן, כלנו
כלנו ריקמה אנושית אחת חיה.
ואם אחד מאיתנו, הולך מעימנו,
משהו מת בנו, ומשהו נשאר איתנו.

כי כלנו....

שבת 2001/7/28 ח' באב התשס"א

בית כפר-הנשיא
אבל על מותו של

חברנו

אריק ארנברג

ז"ל

**ומשתתף בצערם של בקי,
שלופה, מירב, מיכאל,
וכל המשפחה.**

דבר המערכת

בצער רב, אנחנו נפרדים השבוע מאריק ארנברג. איש יקר, אדם, חבר. חבר שהקיבון היה בראש מעייניו ודאגותיו הכנות. יהי זכרו עימנו ברוך.

נלסון מאנדלה, הוא איש לא גדול. הוא אדם ענק. איש שישב בכלא הרבה שנים, רק כי רצה צדק ושיוויון לעמו. ולחם כדי להגשים את האני מאמין שלו. מן הכלל הוא יצא חזק יותר באמונתו ואוהב אדם מאין כמוהו. הרי יכול היה לכעוס על כל העולם, ולהתנקם על כל העוול והאי חסד שנגרם לו.

אך זהו איש המאמין באדם. ולכן מאמין האדם בו. העם בחר בו למנהיג ולא בכדי.

נפל לידי מאמר קטן משל נלסון מאנדלה משנת 1994 ובו כך הוא אומר:

פחדנו העמוק ביותר הוא לא שאיננו טובים מספיק,
פחדנו העמוק ביותר הוא שאנחנו טובים מדי.
זהו האור שבנו, ולא החשיכה, שמפחיד אותנו ביותר.
אנו שואלים את עצמנו:
"מי אני שאצטיין, שאהיה נהדר, מחונן ונפלא?"
- למעשה, מי אתה שלא תהיה?
אתה ידידו של האל.
התחזותך לקטן יותר, אינה משרתת את העולם.
אין דבר נאור בהתכווצות ובהצטמקות,
כך שאנשים אחרים לא ירגישו חסרי ביטחון בקרבתך.
נולדנו להצהיר את זוהר האל הממלא אותנו.
זה קיים לא רק באחד מאיתנו, זה קיים בכל אחד.
וכשניתן לאורנו האישי לזהור, ניתן מבלי משים רשות
גם לאנשים אחרים לעשות כך.
כשאנחנו משתחררים מהפחד שלנו,
עצם נוכחותנו משחררת גם את האחרים.

מילים מעוררות מחשבה,
אצל מי שיש בו קצת מודעות, על הדרך בה הוא חי את חייו, למען עצמו ולמען

החברה בה הוא חי.
ובעולמנו שלנו: שלום ואין שלום.
ואיך בכלל אפשר להיות אור לגויים, גם כאשר כל כך חם.
להתראות מעל דפים אלה, שוב בשבוע הבא.

שושנה ש.

ימי הולדת

5/8	ציונה מזרחי דרור זיו הופ ינטיס
6/8	דוד דיבולט יוחאי וולפין מלי עמית
8/8	מאור פרידמן (נכד גוטר) נדב אדלשטיין תומר אשתר (נכד הדר) אודליה פרחי (נכדה וטרמן)
9/8	ענבל פרלסון
10/8	קרול שרק נחמן כ"ץ שחק מלינה שני שרה הוניה (נכדה לוי) עמית אשתר (נכדה הדר) נעם אבידור (נכדה)
11/8	שילה בן-יהודה שרון סוקול מיכל המרשלג

ימי נישואין

5/8	ליאורה - רובי וינשטיין נואית - עופר גלזר
6/8	מירב - גידי איתם רובי - אלישע וולפין שרית - גיל קולינס
10/8	בטי - יצחק עדר אילנה - רפי פרנק

11/8 צביה - קרייג בראודי
ורדה - ינון ברור

פרורים מהשולחן

המחנן יצא לדרך. עד קריאת שורות אלה תהיה מסיבת סיום. השנה באים ילדים מכל הארץ (ואף מחו"ל!) כדי להשתתף בחוויה זו.

בבית של אביב א. יש הרבה קרציות לכן לא רצוי לבקש להלין שם אורחים בקיץ.

רותם פוקס התגייסה לקורס משק"ית נפגעים.

רועי א. במחנה קיץ בקנדה. גם חלומי נסעה לקנדה לבקר את אביה.

אילן ה. מוסר שהאוטו שלו לא נכנס למוסך של כפר הנשיא, כי נתקע בדרך איפה שהוא.

גם הדשאים של השכנים מתחילים להצהיב.

בנות טובא אימצו את ההליכה בכביש המערכת שלנו.

בשעה טובה מרים וברוך עברו בית.

בכל יום שישי בשעה שתיים אחה"צ, תלתון בוגר שם סרט לחברים.

גל, החבר של עינת, נסע לסין אבל לא ביחד עם ג'ורה'. עינת כנראה מצטרפת אליו בקרוב.

יש שמועה שבשבוע הראשון של ספטמבר, יגיע אלינו אולפן של הבונים דרור מארה"ב, אנגליה והולנד, לארבעה חודשים. 34 חברה במספר ושני מדריכים. כל אחד מהם חייב משפחה מאמצת. אנא שתפו פעולה, -בעלי ענפים אנא קבלו אותם לעבודה.

תמר המצילה חזרה אלינו אחרי חופשת מחלה. שתהיה בריאה.

שבת שלום. **אבלין.**

להורים של ילדי הקיבוץ

כשהגעתי למשק לפני שבע עשרה שנה היה פה מגרש ספורט, שם היו משחקים כדורגל, קריקט ואפילו, לעיתים, בייסבול. במשך חופשת הקיץ פעילויות ספורט אורגנו עבור הילדים. מדוע הופסקו פעילויות אלה?

למגרש הכדורגל היה מאמן. במגרש הכדורסל הקפידו שישחקו אך ורק כדורסל. כיום משחקים במגרש הכדורסל כדורגל. לתקופה קצרה מגרש הספורט שימש לזירת אימון רכיבה בסוסים. פעולה זו נפסקה. מדוע? המגרש היה טעון טיפול אבל כנראה, לא מצאו את מי שהיה מוכן לקבל על עצמו את האחריות לכך. אמרו - אין כסף - ואולי אין מים בשביל הדשא?

הוציאו סכום נכבד על תיקון מגרש הכדורסל שכלל ריצוף וגיודור חדש. לאחר מכן, הקימו עמודי שער במגרש הכדורסל כיוון שלא היה מקום אחר לשחק כדורגל. כשמסתכלים בגדר היום, רואים שהיא קרועה בגלל הלימת הכדור. חבל על הכסף שלכם! כעת אנו מחכים לתיקון נוסף.

הורים הקשיבו! איפה אתם? התעוררו! תעשו משהו בעניין מגרש הכדורגל. ילדיכם מתבגרים והם זקוקים למקום להוציא את האנרגיה בצורה חיובית. צביקה המסכן משתדל ללמד אותם לשחק כדורגל על שולחן והרי זו משימה בלתי אפשרית.

במשך שבע עשרה שנה הדרכת את הילדים במשחק הבדמינטון ואז החלטתי שדי לי. מסרתי לכם על כך אבל איש אינו רוצה את התפקיד, ואיש אינו אומר מילת תודה.

מאת הורה של חבר : **הרי ברק**.

זהו דבר שאינני מסוגל לתקן.

ט"ו באב

לאוהבים את החיים....

קפה - תה - עוגות
חיבוקים ונשיקות

ביום ששי 8/3 ערב ט"ו באב

בברכה משעה 21.15

מכתה י"ב

להתראות!

טלית, גבי וגלי

הלו! הלו! חברים

השבוע חלקתי שאלונים לגבי הזמנות מקומות לערב ראש השנה. כדי שנכלל לארגן את חדר האכל לשביעות רצון כולנו, חשוב להחזיר את השאלון בזמן.

חייבים לענות על כל הסעיפים:

- (1) שמות בני המשפחה שגרים בקיבוץ.
 - (2) מספר אורחים מבוגרים.
 - (3) מספר אורחים מגיל שנה עד 12
 - (4) אם אתם נוסעים ולא משתתפים - בבקשה לרשום.
 - (5) אם אתם אוכלים בבית - בבקשה לרשום.
- אפילו אם אין אורחים, כל אחד חייב לענות ולהחזיר את השאלון.
- אפשר לרשום סימן שאלה לתשובות לא סופיות, ולעדכן אותי אחר-כך.

להשתמע!

נטע

רק בשמחות!

נזכור את יקירנו

**יז באב תש"ט (1959)
מר יהודה ברנשטיין**

הרשת האופטית יוצאת לדרך

דוד אלמן

בשעה טובה התקבלה ההחלטה להקים את רשת הסיבים האופטיים.
לאחר למעלה משנתיים הגענו לביצוע והרי לפניכם מספר נתונים:-

הצטרפות לפרויקט

קיימת רשימה של חברים ואחרים שהביעו רצונם להצטרף לפרויקט.
כל חבר, מוסד, ענף, יקבל אישור להימצאותו ברשימה.
בשלב זה ניתן להצטרף לרשימה ע"פ התנאים שפורסמו בזמנו.
למי ששכח: מחיר התחברות יהיה לחברים ותושבים עד \$8 לחודש למשך 4 שנים.

(יש לציין שהתשלום החודשי על חיבור האינטרנט נשאר בעינו, ללא קשר למחיר הרשת.)

נתוני הביצוע

החברה המבצעת היא: Wancom
 איש הקשר: ג'ף, שהכרנו במפגש במועדון.
 תחילת תכנון עבודה: יום ג' הקרוב 31/7/01
 תחילת ביצוע העבודה: תוך כשבועיים
 סיום העבודה: אי שם בתחילת אוקטובר 2001

(המבצע כולו ילווה בהסברים ודיווח מעל דפי "דברי")

שאלות או בקשות להצטרפות: שאלות או בקשות להצטרפות:
 בדואר אלקטרוני: telcomm@kfar-hanassi.org.il
 מענה קולי: שלוחה 4777
 או בעל פה (לא כולם יחד בבקשה...!!)

בית בלונד

הקיק בעיצומו והתפוסה בבית-בלונד מלאה רוב הזמן.
 אנו משתדלים למלא את כל הבקשות לשביעות רצונכם.
 כמובן שלא כולם נענים בחיוב בכל פעם שהם מבקשים חדר, אך לרוב כן.

בנוסף לבקשות הרגילות לתקופת הקיק, בימי חול וסופי שבוע, ישנן בקשות לתקופה ארוכה. וכאן המקום להזכיר ולבקש מהחברים, יש לנו דירה אחת לצורך אירוח בנים לתקופה ארוכה, וכשהיא תפוסה, מאוד קשה לנו להיענות לבקשות נוספות לתקופות ארוכות. כך שאנו מתנצלים מראש באם אנו נאלצים לדחות בקשות כאלו, ונשתדל לתת מענה שיתאים לכולם, בהתחשב בכך שכאמור אנו בתקופת החופש הגדול.

אנו חוזרים ומבקשים, בית-בלונד הוא נכס יקר (בלב ובכסף), לכן אנו מצויים לשמור עליו מכל משמר. אנא הודיעו על כל תקלה בחדרים וכמו כן דאגו לניקיון החדר ברמה סבירה לאחר השימוש.

תזכורת ובקשה אחרונה.
 הזכות לאחר ולבקש חדר, ניתנת רק לחברי קיבוץ וחיילים. ולכן אנו מבקשים מכל מי שהוא לא בקטגוריה הזו, להבין שהוא יקבל חדר, רק במידה ולא יהיו הזמנות.
 כמו-כן אין לאפשר לבני נוער לפני צבא, לשהות בחדרים או להתארח, לבד ללא ליווי מבוגר.
 קבלו בקשה זו ברצינות הראויה, על-מנת לשמור על החדרים וכן על צביון החדרים כמקום נופש ומנוחה.

שבי וציונה.

חופשה נעימה

על מה המהומה?

מה קרה? למה מבול של מכתבים על ה"עוול" שנעשה?
 אני לא שונא את פנינה ואורי ואני לא רוצה להגזל מהם את הבית, ובכל זאת הצבעתי נגד הבקשה

שלהם.

אני הצבעתי נגד כי לדעתי הבקשה שלהם מוזגמת ולא מוצדקת. פנינה ואורי ביקשו שנת חופש- בסדר. ביקשו עוד שנה- גם בסדר. ביקשו שנה שלישית, כי קשה להם להחליט. התקנו קובע שאחרי שנתיים, אי אפשר להמשיך ולהחזיק בבית וכמו שאילנה ורפי החליטו, מוותרים על הבית.

זה לא אומר שאין בית כשחוזרים לקיבוץ אחרי 3 שנים. יש בית, אבל לא אותו הבית שהיה להם לפני יציאתם.

אין פה עניין של כמה חודשים. הבית הזה ריק מאז חודש יולי אשתקד, כי הודיעו שחוזרים. אז לא, אז עוד דיונים, עוד בירורים, עוד ערעורים. ההנהלה הציעה הצעות אלטרנטיביות, אבל לא הסכימו. הם רצו להמשיך לעבוד בחוץ, להרוויח טוב, לא למסור 80% מהמשכורת, וגם להמשיך להחזיק בית ריק עוד חצי שנה. יש גבול לכמה שאפשר לכופף את המערכת, ולדעתי החברה החליטה, בצדק, שזה הגבול.

אין פה החלטה מרושעת לקחת מהם את הבית, ההחלטה כולה של פנינה ואורי, שהחליטו לבחור לא לחזור, לא לקבל הצעה אחרת, להישאר בחוץ ולוותר על הבית הזה.

ג'יסון עיט

לאריוק אחי ורעי

לפני ע"ז שנים נולד בקרדיף, במחוז ויילס, אזור מכרות נכשל עם בעיות פרנסה, בעיקר ליהודים שגרו שם. בגמר לימודיו הגיע לתנועת הבונים, ומשם להכשרה, כחבר גרעין "שמריהו", ממייסדי הקיבוץ שלנו.

עלייתו עוכבה על ידי התנועה, והוא עבד רוב הזמן בליברפול, בזמן שחבריו שעלו ארצה, בילו במחנות בקפריסין.

זכרני שבראשית עבודתי כמרכז קניות בחיפה, בשלהי '49, היה הוא בין ראשוני העולים שקיבלתי את פניהם בנמל, ואפילו ירדתי לבטן האונייה, כדי לחפש את "רוקשקי - העלייה" שלהם! בבוא חברות הנוער למשק השתלב בעבודה אתם, והיה בין מדריכי גרעין "איתנים", יוצאי קבוצת הנוער השניה; עד שנבחר למזכיר בשנת '58,

לתקופה של שנתיים.

בגמר תפקיד זה חזר להיות מורה לפיזיקה/כימיה בבית הספר "מבוא הגליל", בהיותו גם מחנך כיתות "אריה" ו"צבי" שלנו. משם עבר ללמד בבית הספר "עמק החולה" והוסיף את מקצוע "אזרחות" לאלה שכבר לימד.

מיד לאחר מלחמת ששת הימים נשלח כשליח התנועה לאנגליה למשך שנתיים. עם חזרתו מהשליחות חזר להוראה, והמשיך בה, גם אם לקח פסק זמן של שנה, ב-'75, ללימוד יהדות ב"אורנים". בזה לא פסקה התעניינותו בערכי היהדות, כי לאורך השנים לא הפסיק להשתלם ולהתמחות בנושא, ולפני זמן מועט קיבל, בטקס רב רושם באוניברסיטת חיפה, תואר נוסף לאלו שכבר באמתחתו. במקביל להוראה היה, בשנים '70 ל-'73, עורך של עלון המשק "דברי הכפר", שבו פרסם מאמרים לרוב, שהתמקדו בעיקר ביהדות. כמו כן, כאיש-עט משחר ימיו, התחיל בסדרת כתבות, בשם "בינינו לבין עצמנו", בהן המשיך כשלושים שנה, והאחרונה פורסמה לפני כמה שבועות, כשמספרה הסידורי הוא 744.

הפרסומים בעלון לא מנעו ממנו לכתוב ולהשתמש בחוש ההומור הדק והמיוחד שלו, בהכנת "דיגים" והקראות בחתונות וחגים. גם היה מעורב בחיים הפוליטיים במשק, עד כמה שזה אפשר אצלנו, כמרכז ומקשר של הסניף המקומי של מפא"י, כיום מפלגת העבודה. מהמפורסמות הייתה גם אהבת חייו לענפי ספורט, כמו קריקט ורוגבי, והיה ידוע בנאמן שרוף לנבחרת הרוגבי של ויילס, מחוץ לדתו.

עם פרישתו מההוראה, בסוף שנות ה-'70, התחיל לעבוד במפעל "הבונים", שם, במחלקת החמרן, התמחה בהכנת ופענוח צילומי רנטגן של המוצרים, עבודה שבה המשיך עד לפטירתו. גם אם לאחרונה ניכרו בו סימני מחלת הפרקינסון.

בשנים האחרונות ובהתאם לעקרונות שכיוונו את חייו, נעשה ל"שומר החומות", כעין "נביא

זעם" שהתריע בכל כוחו ומאודו על השינויים בחיי הקיבוץ, שערכיו משתנים, ולפעמים היה דומה שנהפך ל"קול קורא במדבר - ואין עונה!"

אבד לנו איש יקר, נאמן וישר, וחסרוננו יורגש בכל המישורים של חיינו היומיומיים. היה שלום, חבר, ושיקל לך מנוחתך עדן.

יצחק עדר

הפראייר איננו

"אתה פראייר כמו אבא שלך" אמרה לי מישהי לפני שנים (כשלא הסכמתי מן הסתם לקחת כסף לכיסי על איזו עריכה, ובמקום זה העברתי אותו לקיבוץ) - כן. צריך פראייר ע"מ להכיר פראייר - אבא שלי, בהחלט ענה להגדרה. לפני כארבע שנים ישבתי עם אבא ואמא, שסיפרה שאבא ועוד חבר אחר בקיבוץ, הם היחידים שעדיין מעבירים את כספי הביטוח הלאומי מאנגליה לקופת המשק. "נו באמת. כמה פראייר אפשר להיות?" שאלתי. כמה שבועות לאחר מכן הם פתחו חשבון בנק והעבירו את הכסף לשם.

אבא אריק היה רב תחומי - ניגן בפסנתר, התעסק וצפה אינטנסיבית בספורט, אסף בולים, התעמק ביהדות ובמגוון עצום של תחומים, כתב וארגן אירועי תרבות, השתתף בהצגות שחלק ניכר מהן כתב בעצמו, למד (לפני כחצי שנה הוא השלים את תואר ה-M.A באוניברסיטת חיפה), הניח תפילין כל יום לפני שהתחיל את יום עבודתו ב-0600 במפעל עד 1530, כך חמישה ימים בשבוע, וכמובן הפעילות הציבורית, הכתיבה לעלון ועוד ועוד.

אבא שלי היה לוחם גדול בקרבות, שההפסד היה מובטח בהן - היו גם ניצחונות, בעיקר כשזה היה קשור באיזה חבר עם בעיה שצריך לפתור אותה. אז הוא היה מגייס אנשים ובונה לובי, משחזר את עטו, כותב מדבר ונלחם, עד שהבעיה הייתה נפתרת. אבל במלחמות הגדולות שלו מול מה שהוא החשיב כ"ממסד" בכפר הנשיא הוא לרוב ניכשל, בעיקר משום שסירב בעקשנות להכיר בכך שהעבר איננו ולא יוכל לחזור. הקבוצה נגמר, השוויון עבר, והחברים לא תמיד חברים. גם במקומות העבודה בהם עבד תמיד לחם בעד איזה שהוא צדק מוחלט ואוטופי. במקום העבודה האחרון שלו במפעל, נלחם נגד פיטורי פועלים מחצור, וכמובן נגד סגירת המחלקה שבה עבד עד לפני חמישה שבועות. וכמו הקיבוץ והמפעל, כך גם מפלגת העבודה, שהוא היה נציגה הנאמן עלי אדמות. לא הפריעו לו הכישלונות. הקרב היה יותר חשוב מהתוצאה. הוא נעלב מידי פעם כשאנשים הטיחו בו דברים, הוא התאכזב מחברים שחשב שיתמכו בו, אבל בפנים הוא לא נטר. כנראה שפראיירים כך מתים. מתוך אמונה שכל אלה שלא חושבים כמותם, בסוף יבינו, ויחזרו אל הדרך הנכונה ממנה סטו.

כאיש משפחה לקח לו זמן עד שנהייה אבא טוב. כל הפעילות הציבורית שלו הרחיקה אותו מהמשפחה. כשגדלו, התקרבו הילדים אליו מאד, ובתור סבא הוא כבר היה הסבא האולטימטיבי- תמיד מצא זמן לנכדיו, וכמובן הפליא בסיפורים, שחלקם זכר מימי ילדותו בוויילס, וחלקם המציא - סיפורים על אמדים ומכשפות, פיות וחלילנים קסומים וכיוצא בזה. בעוד מספר חודשים, כיוון שהבין שהוא הולך להיכשל גם בקרב על סגירת המחלקה בה עבד, הוא תכנן לשבת ולכתוב ספר ילדים, עם כל אותן מעשיות שסיפר לצאצאיו במשך השנים.

אבא - תחסר לי בשיחות השבועיות שלנו על מצב הקריקט באנגליה, על הקבוצה האיומה שאיבדנו -

קרדיף סיטי, על פוליטיקה, הקיבוץ, דתיים וערבים, הבדיחות שגלגלנו בינינו והתפוצצנו מצחוק.

זה ניגמר לפני כחמישה שבועות אחרי יום עבודה רגיל, הוא עלה לחתונה בצפת, שם קיבל דום לב תוך כדי אכילה, נחנק, הונשם ע"י צוות מקומי והגיע עם נזק מוחי בלתי הפיך לביה"ח. במשך חמישה שבועות קרסו המערכות בגופו זו אחר זו והוא לא חזר להכרה. ביום שישי האחרון אחה"צ, ביקרה אותו אמא בפעם האחרונה - הוא התקשה בנשימה והחום היה גבוה. גם אמא כבר הבינה שאין טעם בחייו כך, ואולי הוא הרגיש שהיא משחררת אותו. ביום שבת בשעה 5 בבקר חלמה מרב שהוא קם, הוא צלע מעט וביקש ממנה להכין לו אוכל. ארוחת דגים. היא הכינה, הוא אכל והלך. בסביבות 0600 בבוקר, בביה"ח זיו בצפת, הפראייר הלך לעולמו.

אבא - אמא אף פעם לא הייתה פראיירית, אני כבר מקבל עבודות בשחור ואומר לקרן: BLACK IS BEAUTIFULL. מרב אחותי חיה בין מיליון פלסטינאים בעזה, שם אין מקום לפראיירים, מיכאל, יענץ פיננסי בבנק גרמני בניו ג'רסי - הוא בטח לא פראייר. רק אתה חייית ומתת כמו שהאמנת. ואיפה שהוא אני חושב שהעולם היה טוב יותר אם היו עוד כמה פראיירים כמוך. נוח בשלום על משכרך -

שלופה.

ב"ה

איך כתבים על איש אהוב, שכל חייו היו עשייה, שהיו לי אתו שיחות אינסופיות, וויכוחים- שחסרה לי לחיצת ידו החמה, איש יקר, שנוגד בוויילס -ושמע אגדות וולשיות מהמטפלת אל תוך הלילה, שגמגם - ובכדי להתגבר על הגמגום - הלך להדריך- שעלה לארץ- מתוך תעצומות נפש של הדור ההוא, שעסק בכל כך הרבה תחומים, חינוך, הוראה- כתיבה, פוליטיקה (האיש 'שלנו' במפלגת העבודה), ספורט, איש מסור לאשתו, סבא נפלא, ובסוף ימיו לזרם. אומרים שצדיקים אין להם מנוחה לא בעולם הזה- ולא בעולם הבא, לא בתור עונש- אלא כי פועלים -בעולם הזה- וגם ירצו לפעול הלאה. כך נראה לח גם אבא- לחם פה לחם- ומן הסתם- הולך לעבוד למעלה- להלחם על משהו.

התקופה האחרונה של חייו- כשהיה מוטל חסר הכרה, כל כך לא אפיינה את חייו- חיכנו לאיזה אות, עקבנו אחרי כל שינוי. איך נסתדר בלעדיך- אני כל כך לא יודעת, מי ישמח- ויצחיק את אמא בלעדיך, אני לא יודעת,

יהי זכרך ברוך- אבא יקר, אתה את חותמך- הטבעת בשלושתנו. נוח לך פה בשלום, באדמה שכה אהבת. כל הזמן היה נדמה לי שהלכת מאתנו, הבוקר התחוויר לי- שנלקחת מאתנו, הקב"ה היה זקוק לך שתלחם איזו מלחמה, ואתה כמובן הלכת- התנדבת- שעות נוספות וכו'.

אבי אבי, מי ידבר איתי כל יום שישי, מי יחבק את אמא- ויספר לה בדיוק הדברים שחשובים לה, מי יאבק את הבית כל יום חמישי- מי ילחם מלחמות הכפר- מי?- לפחות רוחך- החרותית- חופשייה- ולא כבולה יותר לגוף - שסרב לזוז בחודש האחרון.

תודה לחברים שהסיעו את אמי ואותנו פעמים ביום במשך 35 יום, הלוך חזור- בנימוס ובחום-
האופייניים לאנשי המשק בלבד.

תודה.

מרב

*** * * * ***

אריק הלכת מאתנו. השארת אותנו ככה... באמצע
הלכת מאתנו בגוף אבל לא בנפש.

כמה מוזר שדווקא ט' באב הוא יום הפרידה שלך מאתנו.
ט' באב אמור להזכיר לנו את חורבן בית המקדש... וכמה סמלי הדבר.
האם ייתכן שאתה מנסה להגיד לנו, (אפילו היום), לזכור את "בית המקדש" שלנו כאן, בקיבוץ
זה? "בית המקדש" החובק בתוכו אותם עקרונות שהנחו אותך וחברייך להקים בית כאן בישראל?

מאז שאני זוכר אותך, אריק, הנך נלחם על אותו "בית מקדש" הקבוצי...
הרעיונות של חיי שיתוף, עצמאות לאומית, כלכלית, חברתית ורוחנית
שנגזל מעמנו במשך כל כך הרבה דורות.

האם לכתך מאתנו אמור להזכיר לנו את העיקר לעומת הטפל?
הטפל שאנו כה נחרצים לעסוק בו בימים אלו?
האם אתה אומר לנו משהו, אריק?

אפילו עכשיו בצעדך האחרון, אפילו היום, אתה מתעקש לאמר לנו
עד כמה אנו סוטים מהדרך ועד כמה אנו קרובים לחורבן הבית... הבית שלנו כאן.

אני תקוה שלכתך מאתנו היום לא יכנס למגירת ההיסטוריה המעלה אבק,
אלא ישאר אצלנו בלב ובנשמה, כדי שמאבקך לא יסתיים ב"גלות רוחנית".

הלך הגוף אך נותרה הנשמה... לוואי שתהיי מנוחתך עדן.

דוד אלמן

אריק

אריק תמיד הפתיע אותי. בימי הקיבוץ הראשונים, מצאתי בו שילוב שלא העליתי בכלל על הדעת.
כל כך אנגלי (תסלחו לי על חוסר הדקויות), גם ספורטאי, מכור כולו לספורט, ולא סתם ספורט
אלא קריקט, משחק שלא שמעתי עליו מימי. ספרות אנגלית נוטפת מכל מוצא פיו, עם הומור שלא
ניתן לעצור אותו לרגע, ועוד ועוד תכונות אנגליות כה מובהקות - עד שלא יכולתי לחשוב על
מישהו או משהו עוד יותר אנגלי מאריק. ובכל זאת בעבודתנו המשותפת הראשונה, כמדריכי חברת
הנוער, פתאום גיליתי שהאנגלי הטהור הזה שם אותי בכיסו הקטן בכל הנוגע ליהדות, חגים,
תנ"ך, תולדות עם ישראל ועוד. במשך שנים רבות, נפרדו דרכינו, אריק בהוראה ואני במפעל, ורק
נפגשנו פה ושם בהקשר לאהבתנו המשותפת למוסיקה הקלאסית ובפעילויות חברתיות מוסיקליות. איש
אשכולות היה אריק, איש רנסנס אמיתי.
אריק הפליא אותי גם בכוח ההתמדה האדיר שלו. הצורה שבה הוא השקיע את עצמו בלימודים

אקדמיים עד שהצליח להשלים אותם מילאה אותי הערצה. וגם התמדתו בכתיבה הייתה דוגמא לכולנו, גם אם לא תמיד הסכמנו עם דעותיו. ואולם יותר מכל, נשאר עבורי אריק כמי שנענה לאתגר שאני במקרה הייתי במרכז הביצוע שלו. מדובר בפרשיה שרק מעטים היום יודעים עליה או זוכרים אותה. במפעל שלנו, התנהל במשך עשרות שנים מאבק איתנים בין שתי מגמות. המגמה התעשייתית הכבדה, דהיינו יציקת פלדה ופיתוח מוצרים מפלדה, ענף הדורש עבודה פיזית קשה ומפרכת, והיה ברור שענף כזה יוכל להתקיים רק על עבודה שכירה. המגמה השניה הייתה פיתוח החמרן, במיוחד חמרן באיכות גבוהה ובטכנולוגיה מתקדמת, שאפשר היה לפתח לדרגה של מה שנקרא היום הייטק. כולם יודעים איזו משתי המגמות ניצחה ומה המחיר שאנחנו משלמים על הניצחון הזה. מנהלי המפעל לא רצו לראות בחמרן את מגמת הפיתוח העיקרית. הם רק רצו להביא את המחלקה לרמה הטכנולוגית שתאפשר לה לקבל נתח משוק יצירות האיכות. עלי הוטל אז לבצע את השדרוג הטכנולוגי, שאחד המרכיבים העיקריים שלו היה הקמת מחלקת רנטגן תעופתית, והכשרה מקצועית של עובדי המחלקה. קיימנו אז גיוס חברים למטרה זאת ואריק היה אחד הראשונים, שהלך את כל הדרך ונשאר בה עד לאחרונה. אריק הפך את עצמו לרנטגנאי מוסמך ומעולה, סמל ודוגמא למה שרצינו אז להשיג. אילו הלכו חברים רבים בדרכו, היה יכול המפעל שלנו להיות בין המובילים בעולם בענף, כשהמשאב העיקרי שלו הוא הרמה האישית של העובד, דבקותו במשימה והערך המוסף העצום שהוא משקיע במוצר, הודות לידע המקצועי, לחדות העין ולמסירות אין קץ. אריק, מחנך, איש חברה, איש הרוח ואיש המעשה.

זיק

לאריק שאהבתי

לפני קרוב לשנה עמדנו כאן אריק ואני וקברנו את ידידנו המשותף ג'ונתן סטיל, אני נעצבתי ודמעתי על בזבוז חייו שלו ואילו אתה אריק הכנסת צחוק לפי בזמן הספדך, וזה עוד לא קרה לי בבית קברות- צחוק ודמעות- זאת הייתה בעיני מהות היותר בשתי מילים. כשסיימת להספיד הושטתי לך יד תומכת ואמרתי לך: "בוא תעמוד לידי- תתרחק מהבור רק חסר לי שתיפול לתוכו גם אתה" ואתה אמרת: "לא אכפת לי ליפול אם גם את מצטרפת" ושוב צחקתי. הרבה חברים קברנו יחד אריק ואני, מצאנו נחמה להביא אנשים לדרכם האחרונה באופן הכי מכובד ואישי שאפשר. הזכרתי לך בכל פעם: "נאום קצר וקולע", ואתה הזכרת לי במילים שלך: "הביטי ילדה, אין צורך להזכיר לי, אל תשכחי מי ניסה ללמד אותך כימיה ללא הצלחה כמדומני". היינו גולשים לשיחות על הצד הטוב יותר של ילדותנו בקיבוץ- על אריק שמספר סיפורים באופן הכי מרתק בעולם, על כך שלא הכרחת אותנו לסובב פנים אל הקיר וללכת לישון בהקמות של שבת בצהרים בתנאי שנשב בשקט ונרעד מפחד לשמע סיפוריך. אריק אף פעם לא הרים קולו או ידו עלינו, ליבו היה רך ומוחו היה מוקסם מהשטויות הילדותיות שלנו - והכל היה בגדר נסלח ומתקבל על דעתו וזאת למרות צרות צרורות שעשינו לו, במיוחד יוני בן חיים, עמי בן צבי ושות'. לא ככה רציתי להיפרד ממך אריק, הרי לא הספקתי להגיד לך כמה מתחשב ואוהב היית. לעיתים ראיתי בך כאין שוטר מקופ קיבוצי, וזה הרגזי- התוכחה שלך התקבלה אצלי תמיד היות ולא השארת שום דבר מתחת לפני השטח וכל וויכוח נגמר בחיובים לרוב. תודה לך אריק שדאגת לנו ושמרת בשבילנו כשהיינו לא זהירים ונמהרים, וסליחה ממך אם נעטפנו לעיתים בשכבות מגן, כששמענו את זעקותיך לעזרה ואזהרה- לא אטמנו אוזניים ולא עצמנו עיניים- בקשנו רק לרכך את המרה עד למכשול הבא. נוח בשלום ובשלווה ונודה לך שוב על הזכות, לחיות במחיצתך.

הדסה

שיר שרציתי לקרוא בהלוויה של אריק ולא יצא לי
לבסוף, קשובות היו אזניו
רק לתואם הצליל הפנימי
הזך והטהור שהופק
מהסבל והבהלה לחיים,
שכבר נאסף להיות
משאת נפש אל מנוחה
שמעבר לכאב,
להיות לברית עיפה
בין אדם לבשרו המתנכר.

ולבסוף, שרפת חייו היתה לאפר
ולנו נותרו רק
חיוכו החם כעלי הפרח
ואביב העד
של עיניו החכמות.
ובאזנינו יהדהד צלול
צחוקה של צפור דרור
שנמלטה משבי
לשוטט בהיכלי הזהר
של האנשים הכואבים.

השיר נכתב לאחר מות אבי בשנת 85, גם הוא בנסיבות אלימות, והוא מוקדש למרב, שלופה, מיכאל ובקי. וכמובן לאריק שנפל בקרב על החיים.

מדודו פלמה

חיבור האינטרנט המהיר, ההיבט הכספי

בשנתיים האחרונות אני מלווה את דוד אלמן בכל ההיבט הכספי של חיבור המשק לאינטרנט הישיר ברצוני לתת לכם הסבר על היבט זה כדי שתדעו למה אנו נכנסים ואני מקווה שיותר חברים יצטרפו לעסקה.

אינטרנט ישיר הוא חיבור לאינטרנט ולדואר אלקטרוני, שלא נעשה ע"י חיוג ארצית כמו NETVISION או אינטרנט זהב, אלא דרך קו ישיר של בזק שבו התשלום הוא גלובלי. קו זה מגיע עד למרכזיית המשק, ואנו המשתמשים חייגנו עד היום למרכזייה.

בעקבות חיבור בתי החברים לאינטרנט הישיר לא נחייג יותר למרכזייה אלא נהיה מחוברים לאינטרנט ברגע שנפתח את תוכנת החיפוש במחשב הביתי (ונהיה מחוברים לדואר אלקטרוני ברגע שנפתח את תוכנת OUTLOOK).

אנו מחוברים לאינטרנט הישיר כמעט שנתיים ובמהלכם חייבנו את החברים \$7 לחודש. כסף זה נועד לכיסוי התשלום החודשי לבזק ולחברת "כנרת" המספקת לנו את שרותי האינטרנט, וכן לטובת אחזקת המערכת במרכזיה (ציוד מחשב שאני לא ממש מבין את התפקוד שלו). לאחרונה מתוך כוונה להשקיע ברשת אופטית הפסקנו למעשה להשקיע בתחזוקת הרשת הנוכחית ויצרנו דרבה להקמת הרשת האופטית. כיום יש בקופת ה"אינטרנט" שלנו קצת יותר מ \$10,000 חסכון. עלות הרשת האופטית החדשה היא \$50,000 (כולל מע"מ). אנו נקבל עסקת מימון כך שבניכוי הסכום שהצטבר בקופה נצטרך לשלם כל חודש במשך שלוש שנים \$1300, ולאחר מכן רק תחזוקה תקופתית. בנוסף אנו משלמים היום לבזק ול"כנרת" \$410 לחודש. כיום מצב ההרשמה להתחברות לרשת האופטית הוא (על פי נתונים שדוד העביר אלי):

חברים שנרשמו כבר לפי עלות \$15 לבית	63	\$945
חברים שלא נרשמו ומשלמים אינטרנט רגיל \$7	51	\$357
ענפים ומוסדות המשק		\$510
תושבים		\$166
סה"כ		\$1978

סכום זה מאפשר לנו כ - \$250 לחודש, דרבה לכל הבלתי צפוי.

כפי שאתם רואים תשלום החברים לטובת הפרויקט הוא בערך \$1300 לחודש (945+357). במידה ויתחברו עוד 51 חברים לרשת האופטית יהיו סה"כ 114 חברים שיצטרפו לממן סכום זה כך שהתשלום לחבר יוכל לרדת מ \$15 ל \$12. וכן כל חבר נוסף מוריד את העלות לכולם. החשבון הסופי יעשה, לאחר שנקים את הרשת ונראה כמה העלות הייתה בפועל וכמה בתי אב חוברו לרשת. עכשיו הזמן להירשם סופית אצל דוד לחיבור הישיר מהבית. כל חיבור בעתיד יחייב הוצאות התקנה נוספת. אני מזכיר לכם שברגע שתתחברו, לא תצטרפו לוותר על קו הטלפון, כל פעם שנכנסים לאינטרנט.

אורי אדלשטיין.

בעד חברה תאוקרטית

בבית הספר התיכון, כשדנו בסוגים השונים של משטר מדיני, הגענו למסקנה שהמשטר היעיל ביותר הוא בהנהגה של - BENEVOLENT DICTATOR שליט נבון האוהב את עמו, ויכול לבצע ולקדם עניינים רצויים בסוף ההוראה, בלי הצורך בהחלטות דמוקרטיות, שלרוב מעכבות ביצועים. (אם ולנסי היה מלך, אפשר לראות אותו כדגם חיובי לשליט כזה). אך בסופו של דיון הבנו שהיעילות איננה העיקר, וחירות האדם עדיפה. בנוסף, הסכנה הגדולה ביותר היא שבני המלך לרוב אינם הולכים בעקבות אביהם הנאור (החיים בחצר המלוכה בדרך כלל משחיתים את אישיותם). אם כך, הדמוקרטיה, למרות כל מגרעותיה, עונה לעת עתה על צרכי האדם והחברה בצורה הטובה ביותר. הבעיה היא שרוב בני אדם אינם מסוגלים לתפקד כיצורים חופשיים באמת, בעלי כוח החלטה תבונית וריבונית. הם תמיד מחפשים יעדים להשתעבד להם - לבני אדם בעלי כריזמה, לאידיאולוגיה, או לדת אלילית כמו רדיפת הכסף, היופי, הכבוד, או הכוח. האם אין צורך להגביל את חופש האדם, על ידי איזו "מציאות מוחלטת" (במונחים דתיים - אלהות) מצווה ומכוונת, למען התקדמות האנושות ומימוש מרבי של הפוטנציאל של כל אחד? האדם זקוק ל"השתעבדות" כלשהי, ועדיף שזה יהיה למשהו מוחלט, ולא חומרי. כמו כן, האדם לא יוותר על חרותו בלי שיובטח לו "פרס" מסוים. האמונה במשהו עליון ומוחלט יכול לספק מוטיבציה להתנהגות ראויה - הבטחה לחיים טובים, לסיפוק בעולם הבא, וכל'. כמובן שאין ברצוננו להגיע למשטר רודני, המשתמש באמצעי כפייה או דיכוי, והמענוין בדרך כלל להשגת יתרונות לעצמו, בלי דאגה לעם, לאדם. אם כן, מה הפתרון? אפשר ללמוד מהוגה דעות קדום בשם משה, שהציע סוג של שלטון המאחד שעבוד עם חרות. רעיון התיאוקרטיה הוא הפתרון. האדם יהיה משועבד ל"ישות עליונה", ומחויב לציית לחוקיה הטובים, המיועדים לטובת האדם. האל אינו מעוניין בהשגת כוח, כסף, נשים, כבוד, וכל', ולא יציל את

האדם למטרותיו. האדם יהיה למעשה חופשי, כי אם הוא משועבד למשהו רוחני, אף בן אדם, רעיון או חפץ חומרי לא יוכל להפוך אותו לעבד. האדם ישאף לטוב, ולשיתוף פעולה עם בריות אחרות. בפועל ינהיגו את העם לא שליטים כוחניים (לא דתיים ולא חילוניים-לאומניים המחפשים שררה), אלא שליחי האל, נביאים, פילוסופים, אנשי רוח. הערכים המובילים של החברה יהיו האמת והצדק, והרצון להיטיב עם כל האזרחים, ועם כל האנושות. ואם מישהו ירגיש הגבלה כלשהי על חרותו האבסולוטית, נאמר לו שלעתים יש צורך במגבלות, לטובת מטרה גבוהה יותר (הצדק המוחלט).

שרה דבולט

תגובה לתגובות

ארבע כתבות ב"דברי" האחרון, כולן באותו נושא, הפריעו לי מאוד והן חייבות תגובה.

דוד אלמן כותב: "אנו דוחים את בנינו". כוונתו: "אם הם לא יקבלו את מבוקשם הם יעזבו". אני שואל, מי דוחה? מי שלא מקבל את החוקים שקבענו לעצמנו ובעקבות זאת מחליט לא לחזור, האם אנחנו דחינו אותו? או שמא הוא זה הדוחה את עצמו מאיתנו, מוציא את עצמו מהכלל? ועוד מוסיף דוד וכותב: "קבלנו החלטות משונות בזמן האחרון" ו"כנראה שחברים לא רוצים להתחלק בעוה". החוקים שאנו קובעים לעצמנו, מטרתם להכניס סדר לחיינו ולקבוע מסגרות ברורות בין ה"אני רוצה" של הפרט לבין ה"אני רוצה" של יתר החברים, כלומר הכלל. הם מאפשרים התייחסות באופן שווה גם לבקשות של פלוגי ושל אלמוני. אם חוק פנימי שלנו לא נראה נכון או נבון, יש להתנגד לו בקלפי, אך לאחר שהחברה אמרה את דברה, מה ההצדקה ליישם את ההחלטה במקרה אחד ולא בשני? כך נוצרת אפליה בוטה כנגד מי שאולי אינו יודע איך "לדרוש את המגיע לו", אינו משכיל לגייס תומכים לעניינו. דוד, אתה ועוד שלושה כותבים טוענים כנגד העמידה על המקח של המוסדות, כאשר מדובר "בסך הכל בתקופה של חמישה חודשים", עד תום שנת החופש השלישית. אבל לאן נעלמו שבעת החודשים הראשונים של השנה? אפשר למצוא אותם בים של התכתבויות וחיפושי פתרונות לפני משורת הדין מצד המוסדות, שלמרבית הצער - כולם נדחו ע"י המשפחה.

אביבה כותבת: "פעם היה לי בית ומשפחה, היום יש משפחה, אך בית אין". את אומרת "אין לי בית" כי חברים הצביעו בניגוד לדעתך בענין הקרוב לליבר (זה בוודאי לא רק זה, אך בחרת להתבטא במקרה זה). האם זה מה שקובע אם יש הרגשת בית? לטעמי, הרגשת הבית נוצרת ע"י שיתוף עצמי בחוויות הקבוק, בקשר שוטף עם החברים, בנתינה מעצמנו וגם בקבלה מאחרים, אך זכותו של כל אחד לבחור לעצמו את סגנון חייו. במאמריך את מוסיפה ומדברת על "אנשים רעים" וכו' וכו'. אינני מבין עפ"י מה החלטת שיש לך זכות לשפוט קבוצה גדולה של חברים ולהעליבם? את נותנת פרשנות של מניעים זדוניים לחברים שהצביעו עם הרוב - רק מפני שאינם מסכימים איתך. לדעתי זאת לכל הפחות הצטדקות, שלא לומר יהירות.

שושנה כותבת: "לא האמנתי שדבר כזה יכול לקרות בכפר הנשיא". שושנה, את מדהימה אותי!! מה שאת למעשה אומרת הוא: "לא האמנתי שאפשר להכין חוברת הסדר חופש ממושך, לקבל אותו כנוהל מוסכם בכפר הנשיא ולאחר מכן גם ליישם אותו הלכה למעשה".

לרות וג'ק אני רוצה לומר רק זאת: חבל שבחרתם להגיב בסגנון כפי שהגבתם, וסיימתם את הכתבה כפי שסיימתם. אין ספק שאפשר היה גם אחרת, אני בטוח שאתם יודעים זאת.

לסיכום כדאי לשוב ולהזכיר לעצמנו, שלא כל מצדדי גישה אחת הם צדיקים גמורים, בדיוק כפי שאין לייחס לאלה החושבים אחרת, תכונות של סדום ועמורה.

שבת שלום,

הנרי שפרונג

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues since nov.1999

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page - News of KH in pictures

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile around here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

"Make sure that you land as many times as you take off."